

Κριτική Θεάτρου Είμαι Ένας Άλλος

Του Κορνήλιου Ρουσάκη

"*Είμαι ένας άλλος*" του Μίκαελ Αζάρ, σε σκηνοθεσία Αλίκης Δανέζη Knutsen, σε περιοδεία σε πόλεις της Ελλάδας και της Κύπρου.

Ο σουηδός ακαδημαϊκός και θεατρικός συγγραφέας **Μίκαελ Αζαρ** έγραψε ένα κείμενο που χρησιμοποιεί ως αφετηρία την αιρετική ποιητική σκέψη του **Αρθούρου Ρεμπώ**. Πρόκειται για έναν πυκνογραμμένο και χειμαρώδη μονόλογο, ένα "μανιφέστο" απελευθέρωσης από τα καταπιεστικά δεσμά που περιορίζουν την ατομική ελευθερία και τη συναισθηματική εξέλιξη του ατόμου. Το έργο παρακολουθεί με εύστοχο τρόπο, αφαιρετικά, χωρίς να υπάρχει γραμμική εξέλιξη της πλοκής και χρονική παράθεση γεγονότων, την πορεία ζωής ενός ανθρώπου από την παιδική ηλικία και τη βίαιη πρώτη επαφή με τον θάνατο έως τη σωματική και συναισθηματική αυτοβελτίωση, την "έξοδο" από το σώμα και το μυαλό και την "εγκατάσταση" σε ένα άλλο σώμα και μυαλό.

Θα μπορούσαν αυτά που συμβαίνουν στο έργο του Αζαρ να είναι στιγμές απο τη ζωή του Ρεμπώ; Ναι θα μπορούσαν, αλλά δεν είναι. Το έργο δεν είναι η θεατρική βιογραφία του ποιητή. Υπάρχουν όμως κάποιες στιγμές από τη ζωή του όπως ο θάνατος της αδελφής του όταν εκείνος ήταν πέντε ετών ή το ταξίδι του στην Αφρική. Είναι το αποτέλεσμα του θαυμασμού που νιώθει ο συγγραφέας για το πρόσωπο του ποιητή και της επιρροής που άσκησε σε εκείνον η δύναμη του πνεύματος του ποιητή. (που σημειωτέον κατέθεσε ποιητικό έργο μόνο κατά τη διάρκεια της εφηβείας του)

Η Αλίκη Δανέζη Knutsen, που υπογράφει τη σκηνοθεσία, αξιοποιεί την εμπειρία από την κινηματογραφική της θητεία και "παίζει" με τους κινηματογραφικούς ρυθμούς και τις —ιδιαίτερα ατμοσφαιρικές, "γεμάτες" και επιτυχημένες— θεατρικές παύσεις. Η σκηνοθετική της ματιά είναι μια εναλλαγή ανάμεσα στις δύο αυτές συνθήκες. Ομολογώ πως στις πιο γρήγορες, εξωστρεφείς στιγμές το κείμενο "χάνεται", ο ρέων λόγος περνάει στο παρασκήνιο και στο προσκήνιο έρχεται η σπουδαία, υποδειγματική μέχρι την τελευταία της λεπτομέρεια, ερμηνεία του **Γιάννη Στάνκογλου**.

Από την πρώτη στιγμή που ο ηθοποιός περιμένει καθισμένος στην άκρη της σκηνής τους θεατές να πάρουν τις θέσεις τους, μέχρι την τελευταία που στρέφει παρατεταμένα το βλέμμα στην πλατεία, η ερμηνευτική του δουλειά είναι μια σωματική και λεκτική ακροβασία. Περνάει με θαυμαστή ικανότητα από την αθωότητα και την εύπλαστη κίνηση ενός μικρού παιδιού στην αρχή του έργου, στην "έκρηξη" ενός ηγέτη που καλεί τους οπαδούς του να ξεσηκωθούν και να αναλογιστούν αν όλα τα υλικά αντικείμενα που μανιωδώς συλλέγουν, τους κάνουν καλύτερη τη ζωή. "Για να ξαναγεννηθείς πρέπει πρώτα να πεθάνεις", αναφέρει ο ηθοποιός. Αυτό ακριβώς κάνει και ο Στάνκογλου στην ερμηνεία του. Δεν επαναπαύεται, ρίχνει λάδι στη φωτιά που ο ίδιος αφήνει να σβήσει. Η συγκινητική ερμηνευτική του προσπάθεια είναι μια διαρκής εναλλαγή εκρήξεων και παύσεων, λόγου και ανασών.

Με έναν ιδιαίτερα επιτυχημένο τρόπο αξιοποιείται και δικαιολογείται δραματουργικά η καλαίσθητη σκηνική εγκατάσταση που δημιούργησε ο Νίκος Αναγνωστόπουλος. Με εμφανείς μπεκετικές αναφορές, μια σειρά αντικειμένων κρέμονται από την οροφή της σκηνής. Πρόκειται για αντικείμενα (ρολόι, σταυρός, ποτό, αγία γραφή, βιβλία, βαλίτσα, χάρτης, φωτογραφική μηχανή κ.α.), άρρηκτα συνδεδεμένα με την πορεία ζωής του χαρακτήρα του έργου. Ο ηθοποιός κινείται με άνεση ανάμεσα από τα αντικείμενα, "συνομιλεί" μαζί τους, τα απορρίπτει ή τα χρησιμοποιεί ως φορείς, οχήματα στο ταξίδι στην κόλαση, στο ταξίδι απελευθέρωσης από τους φόβους του. Ατμοσφαιρικοί και χαμηλότονοι οι φωτισμοί του Γιάννη Δρακουλαράκου και στο ίδιο μήκος κύματος και οι ήχοι-βόμβοι που συνέθεσε ο Carl Michael Von Hausswolff. Μουσική εξαίρεση έντασης, η μελαγχολικά "σκοτεινή" φωνή του Γιάννη Αγγελάκα, στη "Καινούργια ζάλη" που ακούγεται σε μια από τις πιο δυνατές στιγμές της παράστασης, να αναρωτιέται "Πες μου ποιο φόβο αγάπησες πάλι"

[.http://theatreviewer.blogspot.gr/2014/03/blog-post_4706.html](http://theatreviewer.blogspot.gr/2014/03/blog-post_4706.html)